

Sygn. akt IV CNP 15/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 10 grudnia 2014 r., sygn. akt XVI Ca (...),
w sprawie z powództwa D. Z.
przeciwko Z. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 października 2016 r.,

odrzuca skargę

UZASADNIENIE

Pozwana Z.S. w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 10 grudnia 2014 r., w zakresie obowiązku uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej tym orzeczeniem ograniczyła się do twierdzenia, „że generuje on po stronie pozwanej obowiązek zapłaty powodowi 44626,00 zł wraz z *odszadkami*, kosztami”. W ramach wykonania obowiązku wynikającego z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżąca podniosła jedynie, że „wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Brak jest również ustawowej podstawy do skargi o wznowienie nadto brak podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga pozwanej jest dotknięta nieusuwalnymi brakami w zakresie istotnych elementów konstrukcyjnych określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Każdy brak tego rodzaju stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jako środek procesowy o szczególnym charakterze musi spełniać wszystkie konstrukcyjne wymagania, a uchybienia w zakresie koniecznych jej elementów nie podlegają usunięciu na zasadach przewidzianych dla wymagań formalnych skargi jako pisma procesowego, przewidzianych w art. 424⁵ § 2 k.p.c.

W skardze brak uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego nią orzeczenia (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, na stronie wnoszącej skargę spoczywa obowiązek wskazania wysokości poniesionej szkody, związku przyczynowego pomiędzy wydaniem zaskarżonego orzeczenia a jej wystąpieniem, zaprezentowania przekonującej jurydycznej argumentacji wskazującej, że szkoda ta rzeczywiście już w majątku strony wystąpiła, a ponadto przedstawienia odpowiednich środków uwiarygodniających jej twierdzenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140 i z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141). Lakoniczne sformułowanie skarżącej, że zaskarżony

wyrok „generuje” obowiązek zapłaty powodowi określonej kwoty nie stanowi uprawdopodobnienia, że szkoda rzeczywiście w jej majątku powstała. Skarżąca błędnie utożsamia szkodę, o której mowa w art. 424¹ § 1 k.p.c., z powstaniem zobowiązania do uiszczenia zasądzonej od niej kwoty.

Skarga nie spełnia także wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nadal nie jest możliwe stanowi jeden z nieodzownych elementów szczególnego środka procesowego, jakim jest skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Pozwana ograniczyła się do ogólnego twierdzenia o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej oraz skargi o wznowienie postępowania. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, zadośćuczynienie obowiązkowi wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. wymaga przeanalizowania wszystkich przewidzianych prawem środków procesowych, które mogłyby ewentualnie wchodzić w rachubę dla wzruszenia zaskarżonego orzeczenia i przedstawienia w tym zakresie stosownych wniosków. Poza odniesieniem się do konkretnych środków procesowych konieczne jest wyczerpujące wyjaśnienie, dlaczego skarżący nie mógł i nadal nie może ze środków tych skutecznie skorzystać (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 7 i z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Skarga tych wymaganych elementów nie zawiera.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie z art. 424⁸ § 1 k.p.c.